

[Kent Kirk]

landene er gået ind i dette arbejde hver med deres forudsætninger, men med vilje til at nå resultater. Det er ikke – hvad EF-modstanderne ofte har fremført for at fordreje debatten – for at trække en stor union ned over hovedet på den danske befolkning. Disse fejlagtige argumenter, kan vi se i dag, burde simpelt hen ikke have haft plads i den danske debat.

Det er en lang proces, der har været i gang, og som mandede ud i, at de seks gamle medlemslande på Milanotopmødet i foråret besluttede, at der skulle etableres en regeringskonference her i efteråret. Det var naturligt for Danmark at acceptere det alene af den grund, at det er forudbestemt i Romtraktaten, at der kan finde regeringskonferencer sted, hvor man tager stilling til samarbejdet og de eksisterende traktater.

Har EF-modstanderne fået ret i deres påstande, eller hvad er der sket? Hvad er det, vi kan tage stilling til i dag efter topmødet den 2. og 3. december? Efter vort skøn har Danmark været med til at præge konferencen på en positiv måde. Konklusionerne viser tydeligt, at den pragmatiske holdning, regeringen har haft, har været den rigtige holdning. Regeringen har fremsat forslag for at gå aktivt ind i arbejdet, har været med til at præge drøftelserne på regeringskonferencen. De foreløbige resultater, vi i dag kan se, viser klart, at de danske interesser er blevet varetaget på bedste måde.

For det første ligger det nu fast, at Luxembourgforliget er en kendsgerning i EF-samarbejdet. Der er ingen af medlemslandene, der ønsker at røre ved dette.

Det andet meget vigtige er det fremskridt, der er sket med virkeliggørelsen af det indre marked. Ved at smidiggøre selve forhandlingsproceduren i Ministerrådet åbnes der nu mulighed for, at arbejdet med de mange direktivforslag, der er behov for at få vedtaget for at få harmoniseret det fælles marked, nu kan komme i gang.

Det mest positive er, at den nødvendige balance, vi fra dansk side har stræbt efter mellem at få det indre marked til at fungere og samtidig at sikre de danske interesser på miljøområdet, er nået. Vi synes fra konservativ side, at dette er et virkelig positivt resultat, og vi tror, at danske virksomheder vil få meget ud af dette, hvis ellers det kan blive vedtaget i alle medlemslandene.

Om EPS-traktaten vil jeg gerne sige, at dette mellemstatslige samarbejde har været en af de helt store succeser i samarbejdet siden 1973. Det er virkelig noget, der har betydet noget for den politiske profil i Europa, og vi finder det nyttigt, at vi nu får nedskrevet denne samarbejdsform i en traktat.

Det, vi især hæfter os ved, er, at det er lykkedes for regeringen at sikre, at det nordiske samarbejde, som et stort flertal i den danske befolkning sætter pris på, kan fortsættes, og at der også er åbnet mulighed for, at andre europæiske lande kan deltage i EPS-samarbejdet.

Hvordan ville Norden egentlig have været stillet, hvis Danmark ikke havde været medlem af EF? Ville der i det samarbejde, der foregår inden for EPS, være blevet taget hensyn til det samarbejde, der foregår i Norden, hvis der ikke havde været et nordisk land med ved forhandlingsbordet? Jeg tvivler på det. Derfor er det ikke alene glædeligt for Danmark og for den danske befolkning, det er også glædeligt for de skandinaviske lande, at Danmark er med ved forhandlingsbordet og har været med til at præge dette.

Jeg vil gerne sige, at der er behov for, at man får udvidet samarbejdet mellem Ministerrådet og Europa-Parlamentet, at man kommer til at tale mere sammen. De sidste år har vist, at kommunikationen ikke er den bedste, og den samarbejdsprocedure, der er foreslået, og som skal videreføres, er formentlig noget af det, der kan være med til at klare den kommunikationsbrist, der er mellem de to institutioner.

Vedrørende Parlamentets muligheder for at forkaste en fælles holdning i Rådet finder jeg det egentlig mærkeligt, hvis man skulle være imod dette, for hvad er situationen? Situationen er den, at hvis Europa-Parlamentet forkaster Rådets fælles holdning, så skal Rådet efterfølgende træffe beslutning ved enstemmighed. Det betyder i virkeligheden, at alle de, der i denne sal gerne vil have enstemmighed i Ministerrådet, får det netop ved denne procedure.

Selv om forhandlingerne ikke er afsluttet endnu, vil jeg gerne sige fra det konservative folkepartis side, at vi synes, det foreløbige resultat er overordentlig positivt, og vi håber på, at de partier, som har taget ansvaret for dansk markedspolitik siden 1973, også er parate til at tage ansvaret for det videre sam-